

SAD SURESİ 24. VE 25. ÂYETLER (2)

(...dünden devam)

Tefsîrlerde bu hikâye uzun uzadıya izah edilir. Bu anlatımlar, Kitâb-ı Mukaddes'te anlatılanlara uymakla beraber biraz İslâmîleş-tirilmiş, Dâvûd'un, Urya'yı ön cepheye sürdürüp öldürttükten sonra, Urya'nın, iddetini tamamlayan karısıyla evlendiği belirtilmektedir. Ondan önce zinâ'dan söz edilmez (Câmi'u'l-beyân: 23/150).

Bazı İslâm âlimleri de Dâvûd'a atfedilen bu zina olayını ona yakıştırmazlar, bunun uydurma olduğunu söylerler. Hz. Alî'nin, kıssayı bu şekilde anlatanlara yüz altmış değnek vuracağını söylediği rivâyet edilir (Mefâ-tîhu'l-ğayb: 26/192). Fahreddîn Râzî de bu zinâ hikâyesinin doğru olamayacağını birkaç delil ile anlatıyor.

Ancak şurası da hatırdâ tutulmalıdır ki Tevrât, Dâvûd'u peygamber değil, kral olarak tanıtır. Krallardan da böyle şeyler çıkabilir. Ama güçlü ve iyi bir yönetici olan Dâvûd, Peygamber Natan'ın irşadiyle günâhından dönmüş, Allah da onu affetmiştir. Kur'ân-ı Kerîm de günâhın niteliğini zikretmeden Dâvûd'un, işlediği günâhtan tevbe ettiğini ve tevbesinin kabul edildiğini söyler ve koyun temsilini de anlatır. Bundan anlaşılıyor ki Kur'ân'ın anlattığı olay, Kitâb-ı Mukaddes'te anlatılanların bir özetidir. Belki de olay, tam bir zinâ olayı değil de Tefsîrlerde anlatıldığı biçimde Dâ-vûd'un, görüp de beğendiği kadınla evlenebilmek için, onun kocasını kasten tehlikeli bölgeye sürüp ölümüne sebeb olması olayıdır. Tabii böyle de olsa bu hareket, bir peygambere yakışmayacak bir harekettir, bundan dolayı kendisi, din büyükleri tarafından uyarılmış, yüce Allah, günâhını itiraf edip af dileyen Dâvûd'u bağışlamıştır.

Sâd: 24-25. âyetlerde Dâvûd'un, işlediği bir hatâ yüzün-den Allah'ın, kendisini cezalandıracağını sanıp Allah'a tevbe ettiği ve Allah'ın da onun hatâsını bağışladığı bildirildiğine göre, demek ki Dâvûd bir günâh işlemiştir. Kur'ân-ı Kerîm'de peygamberlerin günâh işlemeyeceklerine dair bir ifade yoktur. Tersine onlardan bazılarının günâh işlediği, fakat hemen tevbe ettikleri belirtilir (Tâhâ: 121-122, Kasas: 15-16. âyetlere bakınız).

Peygamberlerin mâsum-luğu vahyi tebliğ ile ilgilidir. Diğer konularda onlar da insandır. Hatâ yapabilirler ama günâhta ısrar etmez, hemen tevbe ederler. Kur'ân, Dâvûd'un işlediği günâhı zikret-memiştir ki Allah'a yönelmiş, tevbesi kabul edilmiş olan bir pey-gamber hakkında kuşkular

uyanmasın. Ayrıca kulların günâhını yay-mamak, örtmek de bir İslâm prensibidir. Bu hikmetten dolayı da Dâ-vûd'un, günâhından tevbe ettiği zikrediliyor, fakat işlediği gûnahtan söz edilmiyor. Böylece başkasının günahını, geçmişlerin hatâlarını yaymanın doğru olmadığı, onu örtmek gerektiği, tevbe edenin affe-dileceği öğütleniyor ve insanoğlu tevbeye yöneltiliyor. Peygamber (s.a.v.): *"Ölmüşlerinizin iyiliklerini söyleyiniz"* (Tirmizî, Cenâiz: 34) meâ-lindeki hadîsleriyle Kur'ân'ın, geçmişleri hayr ile yadetme prensibini pekiştirmiştir.
